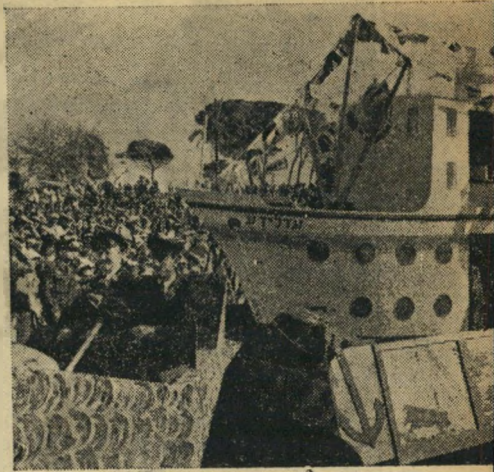

תל אביב הצוהלת

יותר הוענק לנמל חיפה, שהכין תפאורת אינה מעוסרת ים, סחורות יבוא ויצוא. בעקבותיה נעה תפאורה לא זכתה בשום פרס. הפרסים חולקו אחרי שועדה בתשומת לב את כל המוצגים וקיבלה את החלטתה.

אש עיריית תל אביב, חיים לבנון, אשר הפך את מסורת י כל עדלאידע, פינה את מקומו לזקן השומרים, אברהם מעלה) היה בובת מרדכי היהודי, המובל על ידי המון. בין ראים (למטה), שופקו בשפע על ידי עולי דרום אפריקה.

מחאות-כפיים סוערות קיבלו את פני חיליהתפאורות (למטה). בין המרעים אנשי חבורת האש, אשר התרכזו לאורך גישביינים (למעלה).

קבעו כי המסע היה טיב מכפי ש-ם ציפו, בהתאם לתנאים ולתקציבים המקומיים.

תל אביב לא ראתה המון כה ממושע מזה אלפיים שנה. לא היה כל צורך במשטרה, אשר העמדה במצב הכן על כל צרה שלא תבוא. המשמעת הפנימית של הנאספים הוכיחה כי הקהל יודע לכבד את האימון, אשר נתנים בו השלטונות.

שפחה ללא לאות

העליונים הכולם היו, כמוכן, הילדים, הילדים והזקנים, הראשונים התענגו על המחזה, שיה חדש להם. הזקנים זכרו את הימים הטובים, ימים עברו, ועוד משהו. שרה מנקוביץ (71) מארצות-הברית, מחתה דמעה מעיניה, לחשה: "זוהי העדלאידע: ראשונה במדינת ישראל".

הילדים היו שליטיה האמיתיים של תל אביב משך כל השבוע. העדלאידע שלהם, שקדמה לעדלאידע הגדולה בים אגוד, עלתה עליה מכל הבחינת. הם שרו, רקדו, תלוצצו ללא ליאות. צביה הקטנה (9) עברה את כל הדרך משדירות נורדאו ועד הלינה-פארק היפואי, כשהיא מתהפכת על ידיה ורגליה.

מ'בן מאליו שלא היו כל שיכורים. קבצת עולים חדשים פנתה אל הועדת-העדלאידע, הציעה למכור לקהל יין במחירים עממיים. אולם הועדה סירבה בתקיפות: "רק שיכורים חסרים לנו!"

השיכורים לא נמצאו בתל אביב. אולם הם נמצאו בשפע בשכונת מאה-שערים הירושלמית. החסידים ידעו את משך מעותן האמיתית של המלים עד דלא ידע: שתו עד כדי כך שלא תוכלו להבחין בין ארור המן לברוך מרדכי. חרבהפורים שלהם היה בן שלושה ימים. בהתאם למסורת האומרת כי חגן של הערים, שהיו מוקפות חומה בימי המלך אחשורוש, חייב להיות ממושך יותר. הם ערכו עדלאידע משל מ, ללא וועדות, ללא כל הכנות מוקדמות, יצאו במחול לאורך הסימטות הצרות-עקלקלות. אחדים מהם היו מודרניים עד כדי כך שהתחפשו. נער אחד היה נועז ביותר: הוא לבש מדי-חייל.

היה לא רע.

לבסוף הסתיים הקרניבאל הרשמי. אולם הנשפים לא תמו. הם נערכו משך כל השבוע, בכל ערי-ישראל וישוביה. ש ב היו אלה נשפים ציבוריים, או נשפים פרטיים-אינטימיים, גדושי צחוק, יין ומחול.

אחר דעכו גם הנשפים, והמארחות- החלו לנקות את דירותיהן, הורוצות וזבות-סיגריות סרטים צבעוניים וכתמי יין. סיכום אופייני לחגיגות נתן רפאל קלאצ'קין, איש הבימה, "עשה שמח" מפורסם: "היה לא רע. אפילו קצת יותר טוב מאשר לפני עשרים שנה. אבל אפשר היה לקוות כי לאחר עשרים שנות מנוחה, אחרי כל המ'פכה הגדולה, שהתחוללה בארץ, יעמוד הכל על רמה גבוהה לאין ערוך מנו שהיתה או."

יתכן כי ההשוואה למה שהיה לפני 20 שנה היתה קצת צבועה בנענועים: מכיון שכמעט כל אחד היה בשנת 1935 צעיר ב'20 שנה, הוא זוכר רק את הטוב, שכח את הרע של או.